

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s): Helms, Johannes.; af Johannes Helms.
Titel | Title: Et Par Digte og Viser
Udgivet år og sted | Publication time and place: Kjøbenhavn : Vilhelm Tryde, 1866
Fysiske størrelse | Physical extent: 102 s.

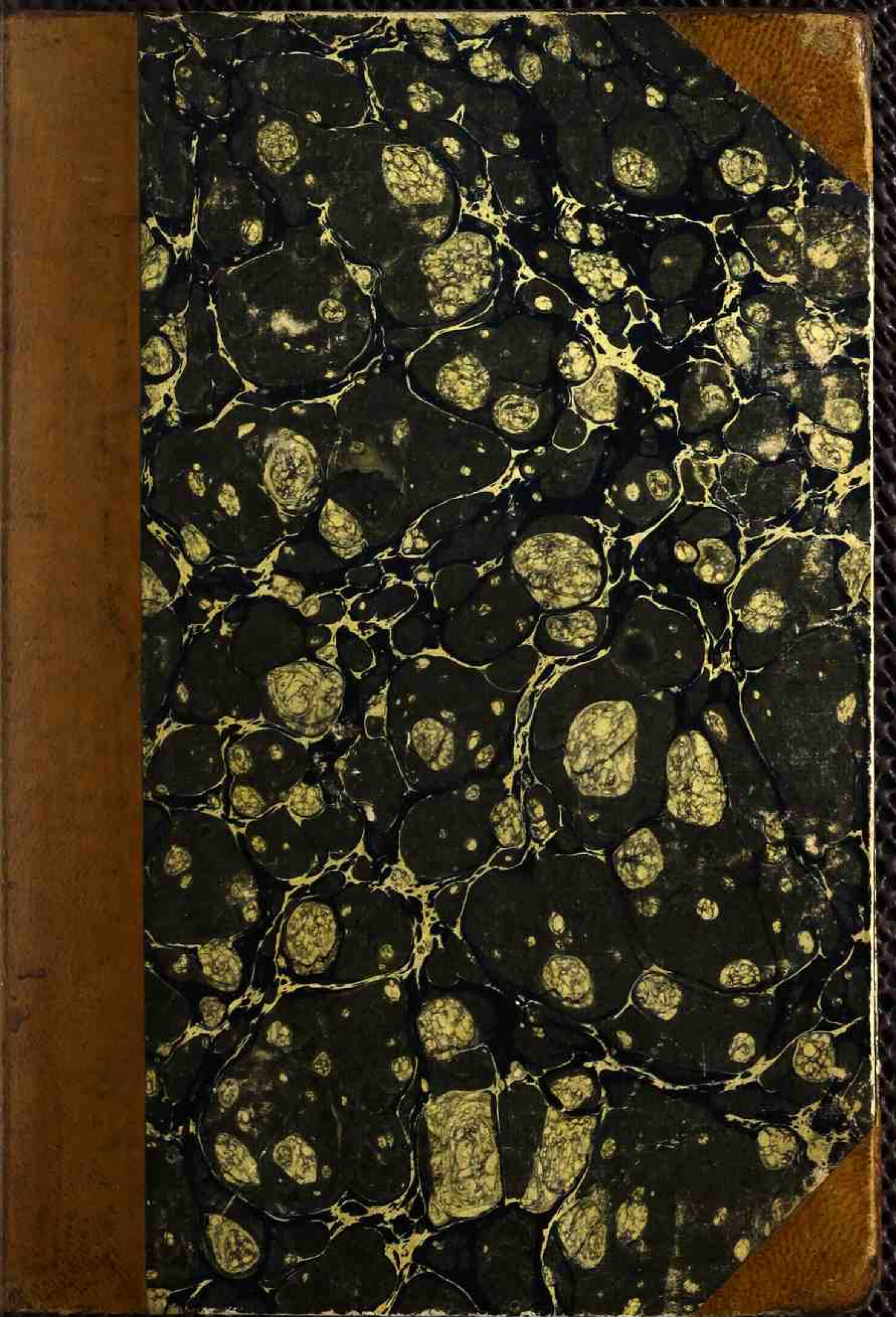
DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

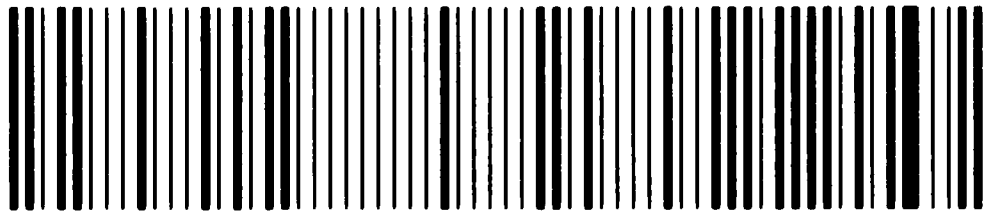
The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

53, - 305

DET KÖNIGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 53 8°

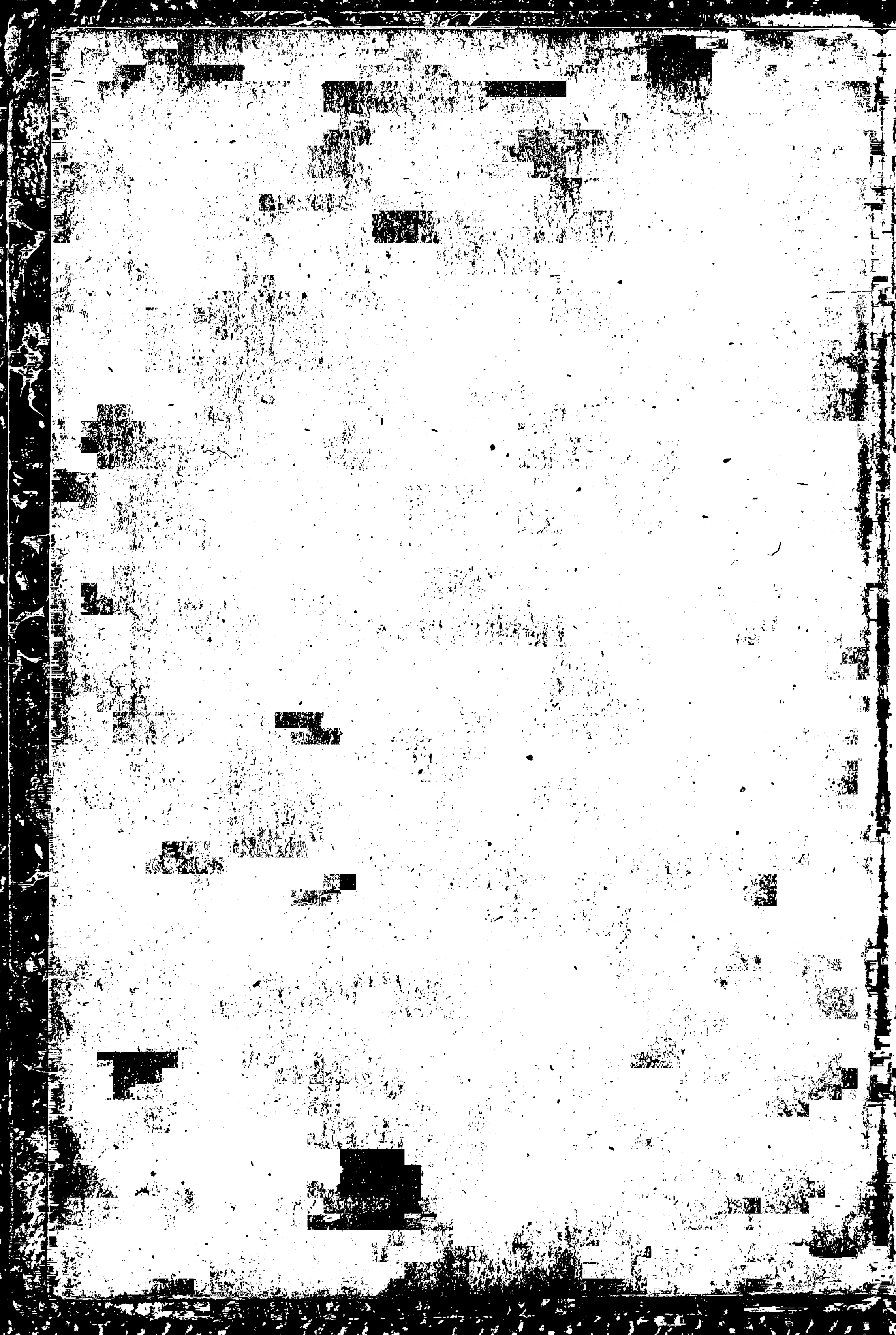

1 1 53 0 8 06127 3

+Rex

Et Par Digte

og Viser

af

Johannes Helms.

Kjøbenhavn.

Bilhelm Cnydes Forlag.

Cobens Bogtrykkeri.

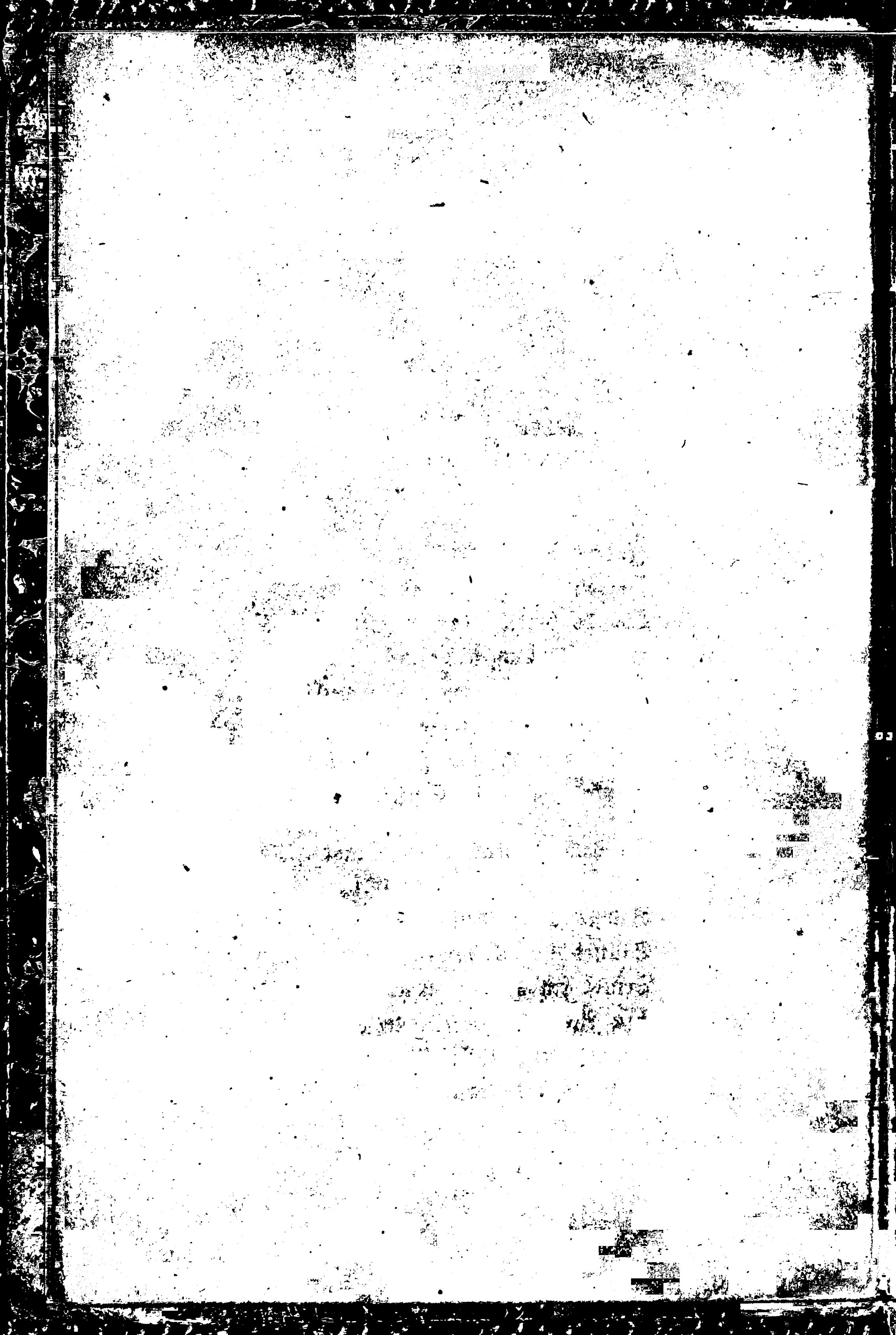
1866.

Det lille Hefte med Digte og Viser, jeg for nogle Aar siden sendte ud i Verden, blev modtaget med saa megen Velvillie, at Oplaget temlig hurtigt var udsolgt. Jeg fandt det imidlertid for ubetydeligt, til at jeg vilde lade dette optrykke igjen. Dette maa tjene til Undskyldning for, at jeg i denne lille Samling har optaget et Par Digte af de ældre, som jeg — med Rette eller Urette — ønskede at redde fra den fuldstændige Død. Hermed være dette ubetydelige Bind anbefalet til Publicums Velvillie.

Kjøbenhavn. November 1865.

D i g t e.

Xerxes i Abydos.

Herodot VII, c. 45—46.

Inders og Arabers Flod
Bolged mellem Persers Flokke
Om de hvide Marmorblokke,
Hvorpaa Kongeteltet stod,
Glandsen fra Propontis Speil
Glimrede i Horizonten,
Fjernt og nær paa Helleponten
Blinkede de hvide Seil.

Alt hvad Ostens bløde Pragt
Mellem Stort og Herligt satte,
Babylons og Susas Skatte
Slutted sig til Xerxes Magt.
Trindt fra Hellepontens Strand,
Fra Abydos vide Eletter
Droned det i stille Nætter
Over til det græske Land.

Kerres, freidig, ung' og skøn,
Herster over hundred Lande,
Kerres med den høie Pande,
Kong Dareios ædle Son,
Kerres med det dunkle Haar
Siddet ene, mens hans Følge
Lig en broget Purpurbølge
Rundt omkring hans Throne staaer.

Dg sit Blik han svæve lod
Over disse Skarer tatte,
Thibets Fjeld og Indiens Slette
Sendte til hans Thrones Fod.
Baalet blusser fjernt og nær;
Hovedet støtter han paa Armen,
Mens han lytter glad til Larmen
Af sin Asiaterhær.

Perseren sit Landseskift
Mod en Sakers Rolle over,
Mens den vilde Skyther prøver
Buestrengens seige Kraft.
Under svinge sig med Lyst
Rundt om Libyens sorte Sanger,
Mens Araberen sin Ganger
Tumler paa den øde Kunst.

Kerres fra sin Thrones Top,
Skuer glad sin Kæmpeskare,
Og den kneisende Tiare
Skyder stolt fra Panden op.
Hist paa Thraciens grønne Kyst
Solens sidste Straaler hviler,
Blikket over Sundet iler,
Mægtig svulmer Kongens Bryst.

„Hvo er stærk og rig som jeg
„Guders Jævning vil jeg være,
„Guders Magt og Guders Ære
„Skjæbnens Gunst har skjænket mig;
„Snart mit høie Fyrsteslot
„Reiser sig paa Hellas Kyster,
„Mens den græske Frihed ryster
„For den stærke Østens Drot.

Men i Vest gaaer Solen ned,
Slukkes bag den blanke Bolge.
Kerres med sit rige Følge
Endnu sad ved Havets Bred.
Mørket faldt paa Hav og Bang,
Leirens vilde Raab forstummer,
Kun den sorte Libyer brummer
Paa sin melankolske Sang.

Morket faldt paa Kongens Sind,
Hylled Sjælen i sin Taage,
Fra de dunkle Dienlaage
Trilled Taaren paa hans Kind.
Hvorfor græder Ostens Drot?
Ung og frisk som Vinens Ranker,
Kerres med den kjække Tanke —
Hvorfor græder Ostens Drot?

Frem for Thronen dristig gaaer
Artabanos, Kongens Frænde:
„Herre, tør din Slave kjende
„Sorgen, som dit Hjerte naaer?
„Over Dødeliges Flok
„Nys Du steg blandt Guder høie,
„Nu faldt Taaren fra dit Die
Paa den kolde Marmorblok.

„Artabanos“, Svaret lod,
„Seer Du hine Baal, som skinne,
„Flagre vildt for Mattens Binde,
„Synke brat i Mulm og Død?
„Saa er Dødeliges Lod,
„Flagre som et Blus, der flammer,
„Til de vrede Guder rammer
Støvet's Søn med Dødens Dd.

„Horte nys Du Mængdens Larm?
„Saa Du mine Kjættes Krands?
„Saa Du hine Inder dands?
„Stolthed havede min Barm.
„Tungt da faldt det paa mit Sind
„Førend hundred Aar er rundne,
„Disse Tusinder er founde
„Som den lette Nattens Bind.“

Støv forlængst er Kongens Ben,
Hine hundred Myriader,
Melder os Historiens Fader,
Faldt for Sparta og Athen.
Hellas bøied sent sit Kna,
Men igjennem Gravens Mørke
Straaler med fornøet Styrke
Navne som Thermopylae.

Thermopylae.

Herodot VII c. 208—9.

„Sig, Speider, saa Du Hellenernes Hær?
„Hvor langt mon Leirens Linier sig strække?
„Saa Du Myriader af slebne Sværd,
„Af Spyd og Landsjer i sluttede Række?
„Spartaner man nævner et Folkeslag,
„Har Du Spartanerne skuet idag?

Saa talte Xerxes. Til Jorden ned
For Drottens Blik mon Trællen sig bøie.
„Som Du befaled, din Slave red
„Langs Fjeldets Side og speidede nøie.
„Da fandt jeg en Dal med Busk og Træ,
„Den kaldes i Landet Thermopylae.

„Der saa jeg, Konge, Spartanernes Hær.
„Ei langt dog Leirens Telte sig strække,
„Ei Myriader af slebne Sværd,
„Ei Spyd og Landsjer i sluttede Række.
„Nær gif jeg, Ingen dog agted derpaa,
„Spartaner var netop de Mænd, jeg saa.

„Dg mærk Dig, Konge, hvis nogen Tid
„Du næred Frygt for Spartanernes Styrke,
„Af Alting tænke de mindst paa Strid,
„Men Fester feire og Guderne dyrke.
„Kamplege saa jeg langs Fjeldets Kant,
„Mens Mange Krands i Haarene bandt.“

Kong Xerxes iler. Den næste Dag,
Før Nat er vejet, før Sol er oppe,
Frem Hæren gaaer under Bidsteflag,
Bidt blinker Staalet paa Bjergenes Toppe.
De kom til Dalen med Bust og Træ,
Spartanerne stod ved Thermopylæ.

Spartanerne kæmpe med Krands om Haar,
Bidt lyder Buldret i Hellas Fjelde.
Stenløven viste i tusinde Aar,
Hvor Friheds Sonner for Ostens Tralle
Sank kæmpende om, enhver paa sin Plads,
Den sidste var Kongen, Leonidas.

Natten for Slaget ved Salamis.

Heredit VIII, c. 79—80.

Solen gaaer ned, paa Akropolis Tinder
Hviler en tøvende Solstraales Glands.
Mylrende Flokke af Mænd og af Kvinder
Hvirvle sig der i en glødende Dands.
Underlig vildt og med sælsomme Jagter
Opad og ned de ustandseligt bølge,
Solen forgylder de flagrende Dragter —
Det er Kong Keryes straalende Folge.

Thi over Land, over Floder og Bjerger
Forte sit Folk han til Grækenlands Kyst.
Kjæft har Leonidas løftet sit Bærg,
Sank dog med Staalet igjennem sit Bryst.
„Frem mod Athen! Hvo vil Hellas bestjærme?“
Fremad ustandselig fløi Myriader.
Hør, hvor de bruse! de tallose Sværme,
Ind i de tomme, gjenlydende Gader.

Nu er det Nat; men det lysner i Skjen,
Luerne skinne saa vidt over Land,
Bringe en flammende Hilsen fra Byen
Fjernt til Megina og Salamis' Strand;
Der, hvor de Kjætte, som Friheden værne
Samles bag Træmurens vuggende Planker,
Der, hvor Hellenernes frelsende Stjerne
Sprang af Themistokles' dristige Tanker.

Her er det stille; med svaiende Master
Ligge Triererne Seil imod Seil.
Kjolvandet bruser fra Baaden, som haster
Skummende over det gyngende Speil.
Thi Eurybiades heised sit Mærke;
Kaldte til Raad om de gryende Planer;
Hurtig Hellenernes Høvdinger stærke
Samles ombord hos den stolte Spartaner.

Aldrig vel skued, o Hellas! din Himmel
Stoltere Skare paa Feltherrens Dæk;
Men, som en Gud over Menneskers Brimmel
Straaler Themistokles herlig og kjæk.
Trygt ham Athenerne følge i Døden,
Kun Aristides hans Lige de nævne.
Men hvor er han? Har han svigtet i Nøden?
Flygted han feigt af det blodige Stævne?

Hist paa Megina han vandrer landslygtig,
Fædrenestaden har Helten forskudt.
Var han ei tapper? i Raadet ei klogtig?
Har „den Retfærdigste“ noget forbrudt?
Ja, han har fængslet Athenernes Blikke,
Folket han drog ved Begeistringens Barme,
Eigemand taalte Themistokles ikke,
Dg han blev offret den Mægtiges Harme.

Raadet er sat; heel alvorlig er Stunden,
Hvor skal man møde de persiske Mand?
Her for Athen? eller Anker fra Grunden
Lette og styre til Landtungen hen?
Hist ved Korinth, hvor den truende Fære
Samlede Peloponnesernes Flokke,
Tvinder og Mænd ikke Kræfterne spare,
Muren de bygge af vældige Blokke.

Rappe som Sværdhug, skarpe som Staalet
Ordene falde i Grækernes Raad.
Dobbelt er Veien, som fører til Maalet,
Maalet dog eet, er en frelsende Daad.
Striden er varm; til Themistokles iler
Jorigt de Stridendes spørgende Blikke.
Kølrigt hans Dje paa Havsladen hviler,
Varmen omkring sig ændser han ikke.

Tankefuld, stirrer han ud i det Fjerne,
Monstrer med Blikket det rullende Hav.
Diner han hist, vel en frelsende Stjerne?
Eller i Dybet en skjærmende Grav?
Nei, men som formlose Taagepaladser
Dunkelt, langt Salamis' Kyster han skuer.
Klarere stiger de gængende Mæsser,
Herligt hans Die, det straalende, luer.

Lyg, hvad er det? Over Vandene bruser
Dæmpede. Toner fra Salamis D.
Stille! Et Aareslag Havfladen kruser,
Pilsnar en Baad skyder frem over Sø.
Langs med Trierernes vuggende Stævne
Lyst og forsigtig for Aarerne glides.
Undrende hører Themistokles nævne
Sagte sit Navn og seer — Aristides.

Hil Dig, Du Herlige! Evtigt skal skinne
Prægtigt paa Grækenlands Himmel dit Navn.
Broderlig Haanden Du rakte din Fjende,
Glemte Dig selv for dit Fødelands Gavn.
Dunkelt i Natten af Heltene høie
Omridset sig imod Baggrunden malte,
Mens Aristides sit rolige Die
Stolt paa Themistokles fæster og talte:

„Os monne evige Guder beskjære
„Altid at kæmpe i Daad og i Ord.
„Sikkest dog skjænker udødelig Ære
„Kampen for Frihed og Fædrenejord.
„Den, som vil varmest med Klogt og med Styrke
„Tjene sit Fædreland, han er den bedste,
„Derfor jeg kommer i Mulum og i Morke
„Dig som Athenernes Hovding at gjæste.

„Thi Du maa vide, den persiske Flaade
„Hisset bag Salamis Sundet har luft.
„Tusinde Seilere, Skibe og Baade,
„Styre alt ind i den spærrede Bugt.
„Seer Du histude den graaniende Stribe?
„Dunkelt den sig over Havet udbreder.
„Det er Kong Keres tallose Skibe,
„Veien herfra er nu lukket for Eder.

„Vigtig og godt er det Bud, Du os melder“
Svarer Themistokles, „Net har Du seet;
„Ikke dog er det mig nyt, Du fortæller,
„Selv har jeg virket, at saa det er skeet.
„Førerne vakled; jeg Budskab da sendte
„Kongen om Grækernes stridende Leire,
„Raadet ham ikke med Angreb at vente —
„Du har jeg tvunget mit Folk til at seire.“

Nu stiger Maanen med Lysglands i Folge;
Piilsnart en Baad skyder bort over Sø.
Tydelig tegner sig alt over Bølge
Tallose Snekker langs Salamis' D.
Havbugten lukkes af Ekibenes Belte,
Snart høres Persernes Larmen og Raaben,
Høit flammer Modet hos Grækernes Helte.
Herlige Frihedens Kæmper, til Baaben!

Bølgerne glide, og Snekkerne vugges
Endnu, hvor Grækerne kjæmped og vandt.
Lundene grønnes, og Blomsterne plukkes
Der, hvor dem Kvinderne Krandsene bandt.
Salamis svømmer paa Bølgen den blanke,
Kjæft seer Akropolis ud over Havet.
Kæmper for Frihedens hellige Tanke!
Aldrig jert Minde skal vorde begravet.

Fædreland, deilig med Søer og Lunde
Ligger Du, kastet i Bølgernes Favn.
Fjernt over Hav, over gyngende Sunde
Bar dine seirende Snekker dit Navn.
Men om dit Bryst har en lurende Fjende
Baandene slynget med Magt og med Rænker,
Sluttet som Hellas i Bugten Dig inde,
Naar vil Du bryde de strammende Lænker?

Naar en Themistokles villiefast lægger
Op imod Binden det knagende Roer,
Naar Aristides sin Dødsfjende rækker
Haanden til Kampen for Fædrenejord.
Da skal Du dræbe den knugende Slange,
Frit skal Du have dit Hoved med Ære;
Da skal Du leve i Digterens Sange,
Eviigt som Hellas dit Minde skal være.

Danmark.

Deilige Land! Bort Fædrehjem!
Kryftet Du blev af Bølgens Arme
Da Du i Tidernes Morgen frem
Steg af Havet til Sollysets Barm.

Fostret af Havet,
Rigt af din Moder prud begavet,
Blev Du en Drot i Vifingsfærd,
Bældig klang da Normannerens Sværd
Dybt i Fjenderens Hjerter begravet.

Deilige Land! Din Moders Tro
Gav Dig i Arv sin Skjønheds Mærke.
Bakke og Dal til en Bølgebro
Hun jo bygged for Mændene stærke.

Kjærligt din Bugge
Kedte hun blødt med Blomster smukke,
Dækked Dig luunt med Bogens Pragt,
I dens Top holde Fuglene Vagt,
Synge lystige Viser og kuffe.

Deilige Land! Dit Moderhav
Præged sit Tegn i Folkets Tanke.
Mildhed i Sindet med Kraft det gav
Til at væрге med Sværdene blanke.

Fjenderne sværmed
Tæt om din Skjonheds Glands og nærmed
Hænderne frakt din Væltod god,
Da sprang tusinde Kilder med Blod
Over Engen, som Sommerne skjærmed.

Blodstraaler sprang i Tusindtal,
Sommerne faldt uden Suk, uden Klage,
Men i den ode plyndrede Hal
Sad den sorgende Moder tilbage.

Hæv Dig af Stovet!
Atter vil Sol kaste Guld over Lovet.
Os af din Kummers luttrende Daab
Brændende Tro og et sværmende Haab
Om at vinde, hvad Voldsmænd har rovet.

Tre Mænd.

Da Danmark Moder i Taarer sad,
Tre stærke Sonner gif frem paa Rad.
Da Danmark haardest var stedt i Rvide,
Tre Navne fløi over Verden vide.

Den Ene trodsed hver Svig og Bold,
Den Anden knuste hver Fjendes Skjold.
Den Tredie værged med Klogt i Tanke,
Men Alle spinged de Glavind blanke.

Hr. Olaf Ry var en Kæmpe bold,
Han stod med Væge paa Thyras Bold.
Han faldt, der Striden mon haardest stande,
Med Seirens Krands om sin knuste Bænde.

Hr. Schleppegrell førte Sværd og Stang,
De Fjender faldt, hvor hans Glavind klang.
„Kun ligefrem“ var hans Raab i Nøden;
Hans Mænd de fulgte ham tro til Døden.

Hr. Læsøe var sig en Tanfedrot,
Hans Mod var høit og hans Haab var godt;
Hans Tro var brændende, stærk hans Villie,
Han sank med Seir paa en blodig Tillie.

Og Døden ramte dem alle tre,
Men Danmark frelstes for Spot og Spee.
Og Danmarks Børn deres Lov skal sjunge
Til Trost og Styrke i Tider tunge.

O Fødeland, nu er din Rvide stor,
Thi Heltene hvile i sorten Jord.
Men alle smaa Fugle synge i Skoven,
Engang vil atter det lysne fraoven.

Constantiu Canaris.

Hvor engang Phidias' Meisel klang,
Saa levende Guder af Stenen sprang,
Hvor Sophocles stirred i Gunders Die
Og malte Heroernes Strid og Moie;
Hvor engang Pericles' mægtige Syn
Slog ned i Athenernes Hjerte som Lyn,
Hvor Sokrates skabte ved Tankens Guilde
For kommende Slægter en Visdomskilde;
Hvor Tapperhed var med Fodselen givet,
Hvor Friheden hævede Menneskelivet,
Hvor Tankens Storhed paa Lustens Bolge,
Var lagt og kom med Skjonhed i Folge,
Hvor Skoven leved og Mark kunde tale,
Hvor Guder boede paa Bjerg og i Dale,
Hvor Floiten klang paa græsrigge Sleiter,
Drangen dufted i kjolige Nætter —
Der var nu stille; Marhundreders Nat
Hvilede tungt paa den græske Jord;
Tyrens Hest havde knusende sat
Hoven paa Oldtidens sunkne Spor.

Men Frøet lever i Jorden gjemt,
Thi aldrig forgaaer den Eviges Bærf,
Frem stiger paany, hvad længe var glemt,
Af Jorden skyder sig Planten stærk.
Det græske Folk er vaagnet igjen,
Kampraabet høit mod Himlen sig lofter,
Og Tyrken flygter for vrede Mænd
Fra Enlis Bjerge og Mainas Kloster.

Bed Chios ligger en Flaade for Anker,
Halvmaanen vaier fra Gaffel og Stang,
Dønningen vugger de vældige Planter,
Mynner en varslende Dødningsang.
Blod er i Volgen, og Blod er i Luften,
Døden har bjerget en Host, som var rig,
Døre paa Chios Orangeduften
Kvæles af tyve Tusinde Lig.

Folket har rystet den Lænke, som strammed,
Baandene sprængt, reist Frihedens Mærke,
Frygtelig Sultanens Hævn dem rammed,
Tungt faldt Slagene grumme og stærke.
Smilende laa Du paa gængende Sø
Deilige Chios! da landede Tyrken,
Sværdene rased, den blomstrende D
Var inden Aften — en Grav og en Orken.

Ved Ipsara ligger en Flaade for Anker,
Grækernes Hovdinge er der ombord;
Tause Mænd i alvorlige Tanker
Flokkes at lytte til Førerens Ord.
Mænd, der trodsede tusinde Gange
Stormenes Hvin og Kampenes Farer,
Mænd, der med Tro og jublende Sange
Styrte sig tit mod Tyrkernes Skarer.
Da kom Flygtninge did over Havet,
Weldte: „Det herlige Chios er øde,
„Heltenes Blomst har Bølgen begravet,
„Kvinder og Mænd og Born ere døde.“

Dg et forfærdet Fortvivlelsens Skrig
Steg fra Fregattens gængende Tillie,
Hævn for de tyve Tusinde Lig!
Frygtelig Hævn! det er Grækernes Villie.
Om Admiralen Hovdingeskaren
Flokkes at høre den Mægtiges Tanker;
Aldrig før har han vaklet i Faren,
Aldrig svigted Jernvilliens Anker.
Rædsel dag lammer den Stærkastes Aand,
Harmen Beslutningens Styrke forvirrer;
Raadvild Miaulis har knyttet sin Haand,
Bildt over Bølgen mod Chios han stirrer.

Men hvo, som føler den Gnist, som sprang
Paa Herrens mægtige Bud engang
Af Almagts Bæld i Menneffets Hjerte,
Ham bøier ei jordiff Mod eller Smerte.
I Folkenes Liv har Herren lagt
Den samme Strøm af sin Guddomselv,
Dg aldrig knustes af Overmagt
Det Folk, der ikke opgav sig selv.

Da trængte gjennem den Skare stor-
En simpel Somand; mod Eed og Etik
Frem for Admiralen han dristig gif
Dg talte kjække besindige Ord:

„Har Tyrken os slaget med ulige Kræfter,
„Mod Chios ovet en skræffelig Daad,
„Bed Gud, vor Hævn skal blive derefter,
„Ifald Du idag vil følge mit Raad.
„Lynslagne af Gru os Tyrkerne mene,
„Sorgløse feire de Seiersfesten,
„To Branderskibe jeg fordrer allene,
„Mit Navn er Canaris, jeg svarer for Resten.“

Minaulis stirred med Andren paa
Den dristige Gut med det brede Bryst,
Han skued det Dyb, der i Diet laa,
Han hørte Malmens i Svendens Rost.

Han oinede Haab, han oinede Tro
Dg Billiens Kraft i den mandige Ro,
Han skuede Helten fuldfærdig i Aanden,
Stod op fra sit Sæde og rakte ham Haanden.
„Tag Skibene“, lod Admirals Bud,
„Vi stole paa Dig og dit Mod; næst Gud.“

Da steg et Raab fra Fregattens Dæk,
Et høit, et svulmende Jubelraab,
I Alles Bryst var der født et Haab,
Der hævede Tanken dristig og kjæk.
Dg hver, som Rødsfelen nys mon lamme,
Har atter fundet sin Frelses Lods,
Dg han, som tændte den slukte Flamme,
Det var kun en simpel græsk Matros.

Nu Haand paa Bærket blev lagt paastand
Dg hurtig klares de tjærede Baade.
Med to smaa Skuder og tredive Mand
Canaris drog mod den tyrkiske Flaade.

Dg Seilerne floi for Bindene væk
Som Handelskuder med Kjobmandslast,
Canaris stod paa det hvide Dæk
Med Tanken klar og med Diet fast.

Ægæerhavets de rullende Bover
Ham trofast bar paa det brede Bryst;
Solen gik ned bag Moreas Kyst,
Dg Matten bredte sin Kappe derover.

Ti Tusinde Lamper Gyldensfjær
Paa Tyrkens Flaade gjor Nat til Dag,
Dg kaster sit Guld paa Master og Ræer
Dg paa de tunge veiende Flag.
De vældige Skibes vuggende Række
Speiler sin Pragt i Bolgerne blanke,
Straalende Blus og Lamper de strække
Hoit imod Himlen paa Stængerne slanke.
Et Purpurtelt af blændende Rodt
Er reist paa den mægtigste Seilers Skandse,
Der hviler Kapudan Pascha blodt
Dg seer paa de mauriske Skjonheders Dandse.
Tombolget af Bibens vellugtende Roud
Han kjender ei jordist Trængsel og Baand,
I Tryghed og Fred har sig Tyrken begravet —
Da gled der en Skygge henover Havet.

To Handelskuder med Kjobmandslast
Har lagt sig tæt under Skibets Speil.
Den Skipper tog ind det hvide Seil
Dg gjorde sin Skude forsvarlig fast.

Men Skipper og Svende sprang strax fra Bord
I Baaden, som fulgte i Skudens Spor;
Den svandt i Natten; blandt Tyrkernes Skibe
Der stod kun en lang og lysende Stribe,
Hvor Grækerne Marerne brugte med Kræfter,
Og tankeløst stirrede Tyrken derefter.

Men Branderen blev, hvor den var lagt,
Vel surret til Linieskibets Krop.
Nu løsfede den sin farlige Fragt,
En kvælende Røg steg fra Rummet op.
Men Røgen blev til en flammende Bue,
Hvirvlende frem overalt den trænger,
Slikker de tjærede Tong og Stænger
Høit imod Himlens straalende Bue.
Ti Tusinde Lamper Gyldenlands
Er' blegnet brat i det stærke Skin,
Thi Branden bæres af Nattens Vind
Fra Skib til Skib i en hvirvlende Dands.
Og Flammerne knitted og Branden steg,
Rødt glødede Havet i Midnatsstunden;
Forfærdet Tyrken paa Allah skreg
Og brølte og udskjældte Christenhunden.

De mauriske Pigers Dands er forbi,
Haremets Blomst er af Rædsel knækket;
Kapudan Pascha i dunt Kaseri
Skummer af Bredde og stamper i Dækket.
Glemmende sidste Spor af Fornuften
Truer med Død, da hans egen det gjaldt.
Stængerne rasled og Masterne faldt,
Saa floi Linieskibet i Lusten.

Bildt Querne raste, og Dodens Host
Som hist paa Chios var skrækkelig rig,
Thi mange Tusind forbrændte sig
Blev skyllet iland paa den øde Kyst.
Det Sværd som i Kvinders og Børnens Blod
Paa Chios med Gru sit Spor havde skrevet,
I Herrens Haand var en Fakkell blevet,
Der atter tændte det slukte Mod.
Thi snart har Frihedens Kæmper mærket,
Ei den, der svinger det største Sværd,
Men den, der sætter sit Liv paa Værket,
Den modige Mand, ham er Frelsen nær.

Vide foer over Landene hen
Rygtet om Kampe i Maringer lange,
Kampe, hvor Graerne, saa mod mange,
Fældte forfode de tyrkiske Mænd.

Widest farer dog Heltenes Rygte,
Deres, som aldrig trættes og frngte,
Deres, som slæbe med Villien stærk
Sten paa Sten til Befrielsens Bærk.
Sent kom Frihedens Skib i Havn,
Men man horte, hvor Brændingen bruste,
Dyerne hug, og Sværdene fuste,
Atter og atter Canaris' Navn.

Markos Bozzaris. *)

Den Helt, der fører et flammende Sværd,
Hvem Kvinderne hylde, og Mændene frygte;
Der kommer med Seir fra blodige Færd,
Med Fanger, med Bytte og straalende Rygte.
Den Helt, som Seirens lofkende Ton
Bed Klogt eller Kraft har naaet at vinde;
Som favner i Borgen en Dronning skjon,
Dg throner paa Lyffens høieste Tinde;
Hans Navn gaaer stolt over Bjerge og Sunde,
Gjennem dyben Dal, over salten Sø;
Han lever i Sagas tusinde Munde,
Men lidet lokker han Sangens Mø.

Men den, hvis Tro som en rivende Elv
Ham drager mod Maalet, han stiler efter,
Dg uden Haab om at naa det selv
Han offrer det Sjælens inderste Kræfter.

*) I den første Del af dette Digt sigtes til Tyrkernes første mislykkede Angreb paa Missolonghi i November 1822. Bozzaris faldt i Slaget ved Karpinitzi den 18de August 1823.

Kvinder, Mænd i broget Krands
Glædesblus og Fakler svinger,
Raabet stiger, Luften klinger
Overalt af Sang og Dands.

Hvor er han, som Seiren vandt?
Han der lofted' Græfers Mærke?
Han, hvis Villies Lyn de stærke
Seiren til hans Fane bandt?
Han, den græske Friheds Skjold?
Han, den tappreste, den bedste?
Han, der førte Seirens Heste
Hist paa Missolunghis Vold?

Er han der, hvor Floiters Klang
Lyder fra de tætte Rhynger?
Der, hvor skjønne Kvinder synger
Heltens Pris og Seierssang?
Nei, han veg fra Mængdens Larm
Til sit Telt, da endt var Kampen;
Ene sidder han ved Lampen
Med sit Hoved paa sin Arm.

Helten, hvis Fortrostring stærk
Leved, 'naar de Andres bristed',
Han, som aldrig Troen misted'
Paa det store Frelsens-Bark.
Ene han i Teltet nu
Med det ædle Hoved boiet,
Taaren brændende i Diet,
Sidder med en sorgfuld Hu.

Hvor er nu det lyse Blik,
Som hans Mænd saa tit opflammed,
Som hans Fjenders Glavind lammed,
Hvor han frem i Kampen gif?
Hvor er nu det stolte Mod?
Tankens Lyn, de aldrig trætte,
Som paa Misfolunghis Slette
Lænked' Seiren til hans Fod?

Dengang Janitscharen veg,
Flygted over Bjerg og Sunde;
Da hans Pris fra tusind Munde
Høit i Sang mod Himlen steg;

Da fra Tyrkens, tagne, Seir, ¹⁰⁰⁰
Guld og Silke, Fanger bragtes,
For hans Fod Standarder lagdes
Som et Bidue om, hans, Seir.

*Da kom Tyrkens, tagne, Seir, ¹⁰⁰⁰
Guld og Silke, Fanger bragtes,*

Da kom 'Tivlens' falske Mand,¹⁰⁰⁰
Bød ham til sit Ord at lytte,¹⁰⁰⁰
Hvidsked: „Markos, til hvad Nytte
„Holder Seiren Du i Haand?
„Du for Tyrken nogle faa
„Af hans Tusinder kan, falde,
„Men tilsidst for Fjendens Vælde
„Du i Støvet synke maa.

*Da kom Tyrkens, tagne, Seir, ¹⁰⁰⁰
Guld og Silke, Fanger bragtes,*

„Troer Du, Tyrkens Magt er brudt?
„Naar Du, knust i Sultans Arme,
„Bliver offret for hans Harmes,
„Da er det for sent fortrudt.
„Løst Dit Hoved, see Dig om!
„Lydt vort Raab Europa hørte,
„Alle dybt vor, Sammer rørte,
„Men til „Hjelp os Ingen kom.

„Hvorfor vælde' Blodets Strøm?
„Hvorfor' flyve Dødens Pile“
„Uden Dø'hor, 'uden' Hvile?
„Til hvad' Nytte — for en Drøm?“
— Saa lod Tvivlens Klagesang;
Kystet var hans Tillids Anker;
Men, af sine mørke Tanker,
Battes han ved Harpeflang.

Alle gæde
Høst

Hist, hvor Bjergenes Sider
Dæktes' af' Lovet smukt,
Langsomt Bolgerne glider
Ind imod Zeituns Bugt.

Dyner i Natten stille
Fremfarne Tiders Kvad;
Sangens evige' Kilde
Nisler fra Buss og Blad.

Der Leonidas' mødte
Engang Persernes Hær.
Alle Spartanerne blødte,
Lønnen var' Døden' værd.

Endnu lyder i Landet
Sang om Thermopylae,
Heltenes Blod har vandet
Friheds hellige Træ.

Hisset fra Plokaparis
Tyrkesskarene foer;
Forrest Markos Bozzaris
Værged den græske Jord.
Høit paa Bjergenes Tinder,
Dybt i Dalenes Skjod,
Græde nu Tyrkens Kvinder
Over de Slagnes Dod.

Engang rammer den Starke
Døden paa Kampens Bei.
Markos! Frihedens Mærke
Blegner i Døden ei.
Høit over lysen Stjerne
Bygges Dit Navn en Plads,
Straaler til Tider fjerne
Klart som Leonidas.

Fra hans Læber bølged brat
Tankens Dyb i Ordets Strømme.
Hjertets rene, ædle Tromme
Kobes for den tause Nat:

„Priset være Seirens Gud!
„Du, hvem nys jeg Knggen vendte,
„Du, som til Din Tjener sendte
„Nu Dit naaderige Bud.

„Hvo har sagt, at jeg skal see
„Frugten af min Kamp, min Moie?
„Jeg skal saa, skal Agren ploie,
„Andre høste den maaskee.
„Spurgte Du, Leonidas,
„Til hvad Nytte? da Du dækked
„Med Dit Bryst, som Intet skrækked,
„Hint udødelige Pas?

„Til hvad Nytte har Du lagt
„Modersmaal paa Folkets Tunge?
„Andetsteds de Toner sjunge
„Med en mere klangfuld Tragt.

„Til hvad Nytte, Fædrejord,
„Fængsler Du vor bedste Tanke?
„Kornets Frugt og Vinens Ranke
„Bøye andetsteds, jeg troer.

„Til hvad Nytte vil min Hu
„Moder, til Dit Bryst Du binde?
„Verden eier mangen Kvinde
„Mere ung og skøn end Du.
„Moder! Du var stedt i Nød,
„Fædrelandet Tyrkens Bytte,
„Og jeg spurgte: „Til hvad Nytte?“
„Mens Dit Blod i Strømme flød.

„Priset være Kampens Gud!
„Som har skabt mit Mod, min Styrke;
„Du har spredet Tvivlens Mørke
„Bed Dit naaderige Bud.
„Lad, Leonidas, det Træ,
„Som Dit Hjerteblood har vandet,
„Gjemme Spiren til et andet
„Straalende Thermopylæ!

II.

Hvor det vælger, hvor det bruser
Med ad Bjergets brune Bryst!
Hvor det stormer, hvor det suser
Som en Uveirsnat i Høst!
Hvor de kommer, hvor de svinder!
Seiersfang og Allahraab!

Af, hvor finder
Grækenland Du nu Dit Haab?

Hvor det lysker, hvor det flammer!
Luen hvirvler høit i Sky.
Hvilken Flugt, og hvilken Sammer
Bide over Land og By!
Hist fra Bindus' høie Tinder
Stirrer Gribben efter Blod.

Børn og Kvinder
Myrded' de med roligt Mod.

Fra Thessalien over Bjerget
Tyrfen drog og knuste Alt.
Ingen Græker løfted Bærgen;
Maanen steg og Korset faldt.

Gjennem Kalidromes Kloster
Styrtes Tyrkerhæren brat,
Gribben løfter
Glædesfrig i tause Nat.

Men da Nøden var stor, da var Frelsen nær;
En Flamme blev tændt i Grækernes Hjerter.
Den Flamme den sprang af Bozzaris' Sværd,
Den ramte Tyrken med Røide og Smerte.
Hil være Leonidas! Aldrig uddøer
Dit Minde i Hellas, Spartanernes Fyrste!
Hil være Bozzaris, Du ædleste, største!
Dig priser i Sange de græske Møer.

Bozzaris han staaer i det hvide Telt
Med Tankens Dnb i sit rolige Die.
Mens rundt om den unge, myndige Helt
Sig flokke de græske Høvdinger høie.
Bozzaris uddeler Befaling og Bud,
Og Mændene ile for Hvervet at røgte;
Thi Hvo vilde tvivle, og Hvo vilde frygte,
Eva ofte han førte til Kampen dem ud?

„Du følge nu brat, Karaiskos, den Sti
„Langs Bjergenes Side, jeg skildred Dig nøie;
„I Stilhed drager Du Tyrken forbi
„Og naaer Kalidromes skovklædte Høie.
„Ad ukjendte Bei, over Fjeld, gennem Krat
„Din Skare i Ryggen paa Fjenden Du føre;
„Men faaer Du til Ratten mit Horn at høre,
„Da bryde Du frem! Farvel og God Nat!”

Bort drog Karaiskos. I Mulin og Nat
Snohundrede Kæmper Føreren fulgte.
Og Bjerget blev naaet, og Skoven besat,
Og snart i sit Skjød den Græfkerne dulgte.
Men da Ratten blev lys, og Fuldmaanen stod
Paa Himlen høit over Poppel og Pinie,
Da snoede en anden bølgende Linie
Sig stille og tyst om Fjeldenes Fod.

Den førte Bozzaris: Ei Sange der lød,
Ei Ord blev talt i Mændenes Række.
I Taushed de gik gennem Dalens Skjød,
Over Fjeld, gennem Krat, gennem solumende Bække.

Da naaede de Sletten, hvor fjernt og nær
Sig bredte de tusind tyrkiske Telte;
Da gjorded til Kamp sig de græske Helte —
Trehundred mod fjorten Tusinde Sværd.

I Tyrkernes Leir den dybeste Fred
Var fulgt paa Dagens urolige Bildhed.
Aun enkelte Poster gif op og ned
Halv døsset i Søvn af den natlige Stilhed.
Ei Fakkell der brændte, ei Baal var tændt.
Hvo tænkte paa Frygt? Hvo anede Fare?
Forjaget, forfulgt var Grækernes Skare,
Nu Hellas var tounget og Kampen endt.

Da lod der et høit og skjærende Skrig,
Dg Alt blev stille. Skildvagterne lyste.
De fandt i Leiren et blødende Lig,
Men Døden til Tausshed har tounget sit Bytte.
De flokkes og spørge — da glimted det her,
Da knalded det hist midt i Leirens Hjerte,
Da lod der et Raab af Angest og Smerte;
Da ligned trehundrede flebne Sværd.

Dg Tyrkerne styrte af Teltene ud
Dg speide ved Maanens usikre Flamme.
Hist klirrede Sværd, her knaldede Skud,
Dg Kuglerne hvæle, og Dolkene ramme.
Dg Mustafa Pascha paa Silke blaa
Saa sødelig drømte om Wren og Seiren,
Da lød der et Raab: „Der er Oprør i Leiren!
„I Kamp mod hverandre Tyrkerne staa.“

Dg Tyrken gav Ild, og Kuglerne foer
Til Høire og Venstre, paa Ben og paa Fjende.
Dg frygtelig rødmede Kampens Spor;
De raabte, de raste og kæmped iblinde.
En Flamme slog op fra et brændende Telt,
For Mange det sidste jordiske Skue,
Thi Tyrken har kjendt ved den klare Lue
I Fjenden Bozzaris, den græske Helt.

Høit gjenlød hans Navn i Skrig og i Raab;
Det samlede Tyrkernes splittede Kræfter;
Dg Grækernes lille kæmpende Hob
Blev Maalet, som Alle sigtede efter.

Da satte Bozzaris sit Horn for Mund,
I Matten skingrede Tonerne klare,
Fra Skoven hørtas et Horn at svare —
Da segned Bozzaris med Smil paa Mund.

End Grækerne kjæmpe, og Skridt for Skridt
De vige, men standses af Fjendernes Række.
Paa Sletten Raabet lod milevidt,
Dg Blodet isned i Hjerterne kjække.
End Grækerne kjæmpe; i Røg og Damp
Dyrt sælge de Fjenden Livet og Seiren —
Da lod fra den modsatte Kant af Leiren
Et rasende Skrig og et Raab til Kamp.

Det var Karaissos. I Tyrkernes Ryg
Han styrtede frem med sin trofaste Skare.
Alt Leiren brændte, og Røgskynen tyf
Sig bredte og skjulte, hvor svage de vare.
Men Rædsel slog ned i den tyrkiske Hær,
Den lammede Armen og fløvede Bærget;
Alt Tusinder flygte mod Skoven og Bjerget,
Dg frngtelig raste det græske Sværd.

Bozzaris laa med et blodigt Bryst,
Ud strømmede Blodet og Livet og Varmen,
Da hørte han Seirens jublende Røst,
Og reiste sig langsomt støttet paa Armen.
Da skued han Tyrkernes Flugt og Nød,
Og sank saa i Døden med brustent Døie.
Da Grækerne fandt hans Skikkelse høie,
Var Livet slukket og Helten død.

Men Navnet lever i Sagn og Sang;
Ei skjønnere gjemmes i Oldtidens Skrifter.
Dit Navn har kaldt med sin stærke Klang
Tit Grækenlands Sønner til Daad og Bedrifter.
Var Du kun et Skud, der voxede vildt,
Der spildte sin Kraft og ødsled med Modet?
Nei, Haabet og Troen, og Livet og Blodet
For Fædrelandet var aldrig spildt!

Kongevalget.

Kong Svend han kalder paa sine Mænd:

„J træde tæt til mit Leie hen

„Dg lytter.

„Mig Herren kalder til Dom og Bod,

„Min Kraft er brudt, ei Haand eller Fod

„Jeg flytter.

„Dg naar mit Støv er til Hvile bragt,

„Til Knud min Krone og Kongedragt

„J bringe.

„Han øved saa mangt et Manddomsvært,

„Hans Sværd er godt, og hans Røst er stærk

„Paa Thinge.

„Skjønt Harald tæller de fleste Aar,

„En Kongesnekke han slet forstaaer

„At værge.

„Thi lover at vælge til Drot min Knud.“

Med Graad paa Kind de høre hans Bud

Dg sværge.

I Danmarks Rige var Sorg og Nød
Den Tid det spurgtes, Kong Svend var død,
Den bolde.

Fra alle Egne de danske Mænd
Til Thinge stævned med Sværd ved Lænd
Og Skjolde.

De Kæmper melde med Klage stor
Om Kongens Død og hans sidste Ord
I Live.

„Paa Kongestenen nu Knud er sat,
„Med Baabengny Eders Minde brat
„I give!“

Men Asbjørn Jarl blandt Bønders Hær
Gik frem paa Thinge med Skjold og Sværd
Bed Belte.

En Herre myndig som stærk og klog,
Svend Ulffsons Frænde og Haralds Maag;
Han meldte:

„I Danmark aldrig var Sæd og Skif,
„At yngre Broder for ældre gif,
„Og ringe
„Mig synes er sliq Forandring værd,
„Thi kaares Harald af Bønders Hær
„Paa Thinge.“

Da gif paa Thinget en Bonde frem,
Med fløgtige Ord, med Fynd og med Klem
Han talte.

En Konges Gjerning, hans Bligt, hans Kald,
Hvad Kongen kan, og hvad Kongen skal,
Han malte.

„En Konge skal have et modigt Bryst;
„Med Armen stærk og med Diet lyst
„Han stande
„Med Haand paa Skudens knagende Kor,
„Naar Boldsmænd stævne fra Syd eller Nord
„Mod Lande.

„En Konge skal have Snilde og Kløgt;
„Det baader lidet, han er forsøgt
„Bed Hove.

„I Kampen vinder den modige Mand,
„I Freden bygger en Drot sit Land
„Med Love.

„Beltalende Ord paa Læben lagt
„Er Kongens Vælde og Thronens Vagt
„Paa Thinge.

„Ublid og streng mod de Stores Bold
„Han værne med Retfærdss skinnende Skjold
„De Kinge.

„En Konge som flammende Lyn i Strid,
„I Fred sagtmødig, venlig og blid
„Maa være.

„Sin Skat han samler bag Bondens Plov,
„At give til Bonden er Kongens Lov
„Dg Være.

„En Konges Ry flyver Verden om,
„Men kongeligt lønne han Skjaldene, som
„Ham hædre.

„Han varmes ved Tøners bølgende Fald,
„Dg er han selv en forfaren Skjald,
„Desbedre.

„En Styrismand med et kyndigt Blik
„Er mere værd end al Fortids Skif
„Dg Sæder.

„Det vidste Svend, den forstandige Drot,
„Han domte rigtigt, han raadede godt
„Med Hæder.

„I kjende jo Knud og hans Heltesfærd,
„Hans Billed jeg frem for Eder her
„Har baaret.“

De Bønder kjendte det Billede godt,
Med Slag paa Skjoldene Knud til Drot
De kaared,

Men Jarlen iler til Haralds Telt:

„Stat Kongesøn op! Som Mand og som Helt

„Du værge

„Den Odelsgrund saa herlig og rig,

„Dig Fødselen skjænkte, men Knud med Svig

„Vil hærge.“

Og Svig blev øvet og Raad blev lagt,

Som Knud fra Thronen og kongelig Magt

Nedstødte.

Da Dagen steg af Havet igjen,

Et Thing blev sat, hvor Haralds Mand

Kun mødte.

Men Knud han sidder paa Skibets Dæk,

En heftig Kamp i de blege Træk

Sig maler.

De Kæmper træde med Harmes stor

For Kongesønnen, og stærke Ord

De taler.

„Ved Svig er Harald paa Thronen sat,

„Al Danmarks Mænd Du falde nu brat

„Til Baaben.

„Hvis Du vil fremmest med Sværdet gaa,

„Til Danmarks Throne vil Veien staa

„Dig aaben.“

I Timer sidder han taus og bleg,
Til Solen daled og Maanen steg
Af Havet.

Da Natten sænked sig fort og tyst,
Var Fjenden, der hused i Heltens Bryst,
Begravet.

Da reiste Knud sig mandig og høi,
Og vide de Ord over Danmark fløi,
Han meldte.

Hans Blik var lyst, og hans Røst var mild,
Men undrende stod og litted dertil
Hans Helte.

„En Konge skal stande ved Skudens Ror,
„Naar Langskib stævner fra Syd eller Nord
„Med Fjenden.

„Men vildeste Kamp og haardeste Dyst
„Han lære at kjæmpe i eget Bryst
„Forinden.

„I Kampen vinder den modige Mand,
„Med Lov bygger en Drot sit Land
„I Freden.

„Men aldrig det Land med Lov blev bygt,
„Hvor Broderblodet strømmede tyst
„Paa Heden.

„En Konge han eier ei Ager og Skov;
„Hans Skat den samles bag Bondens Plov
„Med Nøie.

„Til Folkets Læve han eier sin Magt,
„Han selv er Intet, det tage iagt
„Han nøie.

„Thi, hvis jeg hvæsfede Brodres Sværd,
„Da var jeg ikke den Krone værd,
„I byde.

„Min Broder I tjene med Villie god,
„For min Skyld aldrig en Draabe Blod
„Løve flyde.“

Saa heised han Seilet i høien Naa,
Dg lod for Vinden fra Danmark staa
Med Ære.

I Østerleden i Vendernes Bo,
Han præked med Sværdet den christne Tro
Dg Lære.

Invaliden.

Paa Krykken støttet maa han langsomt skride,
Det ene Been har Lydsken ham berøvet;
Dg Folk de ryste Hovedet bedrøvet:
„Den Stakkell! af, hvad han har maattet lide!

„Ja Gud ske Lov! Min Peter slap itide,
„At jeg fik stillet for ham ufortøvet,
„Skjønt over tusind Daler gif i Løbet,
„At ja, det Stød vil længe til mig soide.“

D gid Din Peter laa af Jorden dækket!
At Dclerne var fløiten allesammen!
Naar et Basunstød saa os havde vækket,

Saa Vren blev os kjærere end Skammen.
At All vi omkring paa Krykker listed,
Naar ti kun Liv og Lemmer havde mistet.

Soubise.

Fra Rosbach han kom paa arabiske Furer,
Ham skinnede Guld paa Kjole og Buxer.
Med Ordner paa Brystet, paa Ryggen og Maven,
I Haanden han svingede Marschalstaven.

I Døren stod Kongen med Hatten i Haanden,
Dg Dronningen smilte saa venlig i Aanden,
Dg Herrerne buffed og Damerne neied
Vel dobbelt saa dybt, som de før havde pleiet.

Tillands og tilvands de Commandoen gav ham,
Dg stolte de var, ja hovmodige af han.
See nu var der slet ingen Fare paafar'e,
Naar han commanderte de pyntede Fære.

Dg saa var de alle fornøied' og glade,
De exercerte og holdt Parade.
Soubise fik Lønnen, Soubise fik Wern,
Fordi han ved Rosbach „reddede Hæren“.

Men det ligger hundrede Aar tilbage,
Det var i de gamle, de gode Dage;
Men dæmp Din Længsel og stands Din Klage,
De Tider kan atter Begyndelse tage.

Patrouillen.

Mutter! kom hid med Din grumsede Rop,
Kaffen skal styrke os Kraften og Modet;
Nu skal vi ud at hufere ved Rop,
Natten er kold, der maa Varme i Blodet.
Rap Jer nu Karle, læg Kortene hen!
Fatter Geværet og spænd jer Tornyster,
Om et Par Timer vi er her igjen,
Saa kan I doble, saameget I lyster.

Hornblæser! Du med de stumpede Been,
Du skal gaa med paa de natlige Togter.
Kryb kun af Halmen, vær ikke for seen,
Nu skal Du være vor Hund og Bevogter.
Emutte bag Gjerder og speide i Skjul,
Tjene en Mark, hvis Du snildelig teer Dig;
Men, Du forstaaer mig, Du lystige Fugl,
Skydes paa Pelsen, hvis Lydsferne seer Dig.

Saa, Kammerater! Geværet i Arm!
Ulykkelig Bagt for Jer Andre herhjemme!
Mutter! pas vel paa, at Kaffen er varm,
Til naar Du atter kan høre vor Stemme.
Ude i Keide vi hente Dig Smør,
Og og en Ost fra de tydske Krabater,
Mutter! men saa Du et Gilde os gjør
Imorgen Formiddag. Marsch Kammerater!

Mosen er blød, I maa hoppe lidt let,
Dersom I ikke vil drukne i Føret.
See! skjøndt jeg springer saa grumme adret,
Flyver mig Sølet bestandig om Dret.
Stræk dine Poter, Du stumpede Dreng,
Hvad er i Veien? Jeg synes Du gyser.
„Ja Hr. Sergeant, den Kulde er streng,
„Og jeg er færdig at tro, at det fryser.“

Snak om en Ting, min forfortede Ben!
Er Du forknnt, kan Du blive hos Mutter;
See, det var Ret, nu gaaer det igjen,
Lad os saa saa en Historie Gutter!

Veien er lang, i den frie Natur
Lidt Pasiaren paa Gangtøiet letter.
Nu kan I fladdre, men ti som en Mur,
Naar vi er foran de sidste Bedetter.

Lyg! der var Noget, der raslede hist;
Det er en slumrende Ræv, vi har vækket.
Stakkel! Du lugtede Bøsserne vist,
Slaa Dig til Ro, bliv kun ikke forskrækket.
Bøssen er ladet, men vi spare vort Skud,
Wædlere Vildt er vi ude at jage;
Faa vi engang jaget Lydsferne ud,
Saa kan Du atter faa Grund til at flage.

„Holdt! Hvem der?“ Patrouille, min Ven.
„Føltraab?“ Marie! hvor gaaer det paa Posten?
Alt er vel roligt? saa fjør' vi igjen,
Vi maa see til, vi kan løbe fra Frostens.
Om et Kvarteer saa vil Maanen staa op,
See, allerede det lysner bag Skjænen,
Og jeg kan skimte Taarnet i Krop,
Samt et Par Lyg, der skinner i Byen.

Stille! Jeg hører en Hest i Galop;
Brug Jeres Dine og spids Jeres Dren!
See kun, der kommer en ridende Trop,
Og jeg kan kjende Forpostcommandøren.
Nu gør han Holdt ved Skildvagten hist,
Spørger om Nytt fra Hjemmet og Mutter,
Føler ham lidt paa Tanden — jo vist!
Karlene her det er ingen Rekrutter.

Hurra! Det hjælp, her er Mosen forbi,
Kast kan I trave afsted over Eletten,
Nu har vi flaret Forposterne, thi
Der kan I skimte Husarpiketten.
Nu maa vi see til at vogte os selv,
Hold Jeres Bøsser parat til at knalde,
Træffe vi her paa en levende Sjæl,
Saa maa vi see, vi kan muntre dem Alle.

Der har vi Maanen, den staaer som en Brand
I Horisonten; hvor hurtig den stiger!
Nu saa vi Lys paa Møllen, saa kan
Bedre end før vi see, hvad vi siger.

Heida Du Smaa! nu evig forforn!
Lift Dig forud langs det bukkede Gjerde,
Giv os et Tegn med et Trut i Dit Horn,
Derfor Du troer, der er Noget paafærde.

See, hvor han springer, den vilde Arabat,
Uden at kny, der er Krummer i Drengen;
Stakket! her gaaer han og leger Soldat,
Medens hans Broder kan snorke i Sengen.
See, hvor forsigtig han sniger sig frem,
Ja man kan see, han er gammel i Tøiet;
Hvis han engang kommer heelt skindet hjem,
Tro mig, hans Moder vil blive fornøiet.

Nu kan vi atter med Rolighed gaa,
Nu har vi jo faaet Forposter ude.
See efter Knægten, og Karle pas paa,
Hvis han gi'er Tegn, eller ta'er til at tude.
Der, hvor han staaer bag det skjærmende Hegn
Kan han see over den vidtstrakte Hede;
Men, see han vinker, det er vist et Tegn,
At der er Ugler i Mosen dernede.

Saa maa til Gjerdet vi hen i en Fart,
Ho'derne ned! Lad Bøssen ei glimte!
See efter Fænghætten! Alt er vel klart?
Der kan I selv Kammeraterne skimte.
Det er Patrouillen, der kommer fra Krop,
Stille, lad ingen Spektakler dem høre.
Komme de nærmere, faa de et Stop,
Saa det skal runge i Tydsfernes Dre.

Nu gjør de Holdt og see sig omkring;
Glo I kun væk, saameget I lyster!
Kom I kun hid, det er slet Ingenting,
Det er kun os, der vil gi' jer en Trøster.
Saa! — nu styre de lige herhen,
Bøsserne ned! ellers Lunten de lugter.
Det skulde være som Pokker min Ben,
Skulde vi ei kunne klare de Bugter.

Vent! Om lidt er de bedre paa Skud,
Har vi dem først paa en hundrede Alen,
Stikke vi dem nogle Hilsener ud,
Saa skal I see, at de viser os Halen.

Nu Kammerater! læg Bøssen til Rind!
Fyr! See saa, det linned en Smule!
Hurra! De snurre sig rundt som en Vind.
Karle, gjør Plads! Der kommer en Kugle.

Saa, der er mere af det Fløiteri,
Munter! Nu kommer Humør der i Spillet,
Kutsch! Den streifed min Bænde forbi,
Dg min Kaffjet maatte bøde for Gildet.
Nok et Par Stykker, saa hjælper det strax,
Daarligt de staae paa den blottede Hede.
De er nok ei af den farligste Slags,
Seer I, nu skrurpe de af allerede.

Lad dem kun løbe, vi kan dem ei naa,
Bøsserne ned! Hold op med at knalde.
Krudtet og Kuglerne spare vi paa,
Ingen er saaret? Vi har Jer vel Alle?
Hvor er den Smaa? Han krøb nok i Skjul,
Ellers han pleier dog ikke at rende,
See dog, om ei den forviltrede Fugl
Skulde ha' skjult sig bag Busken derhenne.

Ja, det er ham, men hvor er det fat?
Stakkell! jeg frngter, han reiser sig ikke;
Er det forbi med den arme Krabat?
Haanden er kold og brustne hans Blikke.
Pulsen er standset, og bleg er hans Kind,
Hovedet ned over Brystet er bøiet,
Blodet er styrknet, hvor Auglen gif ind,
See det er her, lidt ovenfor Diet.

Flet ham en Baare af Grenene her,
Svøb ham i Rappen og bær ham forsigtigt.
Drengen han var dog os Alle saa kjær.
Nu maa vi hjem og begrave ham rigtigt.
Munter! At sørge, hvad hjælper det til,
Det skal jo dog være Enden paa Legen,
Naar I saa Tid, saa græd om I vil,
Nu skal vi ha' os en Vise paa Veien.

Esrom.

Esroms Du blinkende Bølge,
Hæv Dig i Aftenen dristig og høi,
Hust da Kong Valdemars Følge
Over Din Isflade fløi.
Prægtigst blandt Sægernes Skare
Dankeongen straalte i Aftenens Glands,
Tonerne jublende, klare
Slog imod Skovenes Krands.

Klosterets gyldne Fløie
Blinkede klart i Fuldmaanens Skin,
Valdemar, Dankeoning høie
Sprængte i Klosteret ind.
Aftenhymnen fra Hallen
Tonede lydt over sneedækte Jord,
Sagthorn og Bidskenes Analden
Lød gjennem Munkenes Chor.

Kast ind i Klosterets Gange
Baldemar traadte trøstig og fro.
Jagtspyd og Guldsporer mange
Klirre i Munkenes Bo.
Klostrets ærværdige Herre
Stod der paa Gangenes tavlede Sten,
Drotten han Veien mon spørre,
Der han i Klosteret tren.

„Hil Dig, Kong Baldemar gjæve!
„Vig med Din Flok fra det hellige Sted;
„Jag efter Ulve og Ræve
„Fjernt her fra Klosterets Fred!“
Harmfuld paa Hingsten den snare
Baldemar fløi gjennem Skovene brat,
Tonerne jublende, klare
Lød i den maanlyse Nat.

Sagte Din Bølge Du vugge,
Deilige Sø, udi Fuldmaanens Skin!
Hører Du Baldemar sukke
Dybt i den susende Vind?

Raabet fra Konningens Følge?
Larmen fra lustige Gangeres Hov?
Dæmpede Tonerne bølge
Ind mod den rimklædte Skov.

Den gale Poet.

Vel rystede Haanden en Emule,
Dog havde man Ingen seet
Haandtere en Reglekugle
Som just den gale Poet.

I Billard var han den første,
Han havde et mesterligt Stød;
Af Snapsene drak han de største,
Derfor var hans Næse lidt rød.

Han tog et Kys hos Madammen,
Det havde han altid for Skik,
Saa fniste de Allesammen,
Da nedad Gaden han gik.

Han mødte en tyk Borgermester
Med Dannebrogordenen paa,
To, tre velfodrede Præster,
Men bort til Eiden de saa.

Spæthøkeren mønstred ham spydig
Dg smilte med Velbehag.
Han troede, han selv var dydig,
Fordi han var ædru idag.

En Frøken med Silke betrukken
Hun læspede sentimentalt:
„Jeg troer ved Gud han er drukken.
„Det er dog rigtig for galt.

„Han skrev dog saa deilige Sange,
„Dg nu seer han saadan ud,
„Man maa blive angst og bange,
„Det er dog æfekt, ved Gud.“

Dg da han var kommen til Døren
Dg vilde just til at gaae ind,
Da saa han Hr. Redaktøren,
Der flyvende kom som en Bind.

„Vi saa vel Artiklen iasten,
„Der knuser Tødens Avis,
„Vi skulde forlængst ha' havt'en,
„Dg Verset til Bispens Pris.“

Han gav ham en Mark og føited'
Tversover Gaden afsted.
Poeten tog den og fløited
Paa sin egen Maner derved.

Nu traadte han ind i sin Stue,
Der var ei ret lystigt at see.
Ei flammede Dønnens Lue,
Dg Støvet laa tykt som Sne.

Paa Bæggen dinglede Fiolen,
Den havde en eneste Streng.
Af Bøger et Par i Keolen,
Dg saa et Bord og en Seng.

Nu fik han Fingre i Pennen
Dg skrev mod Tødens Avis,
Dg, da han var kommen til Enden
Han digted til Bispens Pris.

Men alt, som han sad og tænkte,
Da rørte det sig i hans Aand,
Papiret paa Gulvet han slængte,
Dg Pennen faldt ud af hans Haand.

Først lo han, saa Ingen i Staden
Saadant havde hørt eller seet,
Da raabte de ude paa Gaden:
„Nu griner den gale Poet“.

Men saa blev han taus og stille
Og Bemod fyldte hans Sind.
Mens tunge Taarerne trille
Nedad den surede Kind.

Da led gjennem Bæggens Bræder
Hans Nabo, Estræderens Røst:
„Nu troer jeg Poeten græder,
„Det er dog min Sjæl furiosst.“

Da tyktes han sig en fremmed,
En vildsom flyvende Fugl,
Der, flakkende langt fra Hjemmet,
Ei finder sin Redes Skjul.

Da stilled hans Ungdoms Dage
Sig fremt for hans stirrende Blik;
Den Jubel og Fryd, den Klage,
Den Graad, som kom og som gif.

Dg alle hans Ungdoms Drømme
Steg op af Glemselens Grav,
Som gyldne Der de svømme
Paa Mindets stormfulde Hav.

Dg hele den Slægt, som hjemme
Kun havde i hans Phantasi,
Kom myldrende frem af sit Gjemme
Dg hviroled hans Dje forbi.

Blandt Fruer og Riddere høie
Staf Negerens hæslige Grin,
Hos Narren med Bjælder paa Trøie
Stod Munken og præfed Latin.

Hist skingred Trompeten til Kampen,
Dragonen hug Kvarter og Prim,
Her sad Studenten ved Lampen
Dg klemte Musen for Rim.

Eg sammen Figurerne stilled
Som ved usynlige Baand
Dg danned et lysteligt Billed
I Digterens skabende Haand.

Saa sad han i Nætterne lange,
Naar Solen forlængst gik ned,
Dg digted de deilige Sange,
Som Gud og Alverden veed.

En Aften ved Juletide,
Det var en knagende Frost,
Man fandt ham dødfrossen sidde
Halvt lænet til Gadens Post.

Blandt Folk, som var sammenstimlet,
En Kjærling skreg rusten og tor:
„Nu er Poeten da himlet,
„Det kunde han gjort lidt før.“

Nu boer en Barber i hans Bolig;
Han selv er begravet og glemt.
Kun Fattigvæsenet har trolig
Begravelsesregningen gjemt.

Heilighedsviser.

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

PH.D. THESIS

BY

THE AUTHOR

CHICAGO, ILLINOIS

1960

UNIVERSITY OF CHICAGO PRESS

54 EAST LAKE STREET

CHICAGO, ILLINOIS 60607

U.S. POST OFFICE: REGISTERED MAIL PERMIT NO. 1000 CHICAGO, ILL.

POSTAGE WILL BE PAID BY ADDRESSEE

POSTAGE GUARANTEED BY POST OFFICE

POSTAGE WILL BE PAID BY ADDRESSEE

POSTAGE GUARANTEED BY POST OFFICE

Ved Studenterfangforeningens Ophold i
Slesvig

den 23de Juli 1862.

Skaal Brødre! Drog I ad Veien den lange,
Snygende og gnygende paa Bølgerne's Top,
Kommer I væbnet med deilige Sange
For at puste Liv i vor søvnige Krop?
Syng kun Studenter! da kommer vel nok
Mindet som Fugl fra de vildsomme Farter,
Bæffer en Gnist under graanende Lof
Eller bag dunede Barter.

Skaal Kammerater! I Unge og Gamle!
Hist bag Pølerkoven gif Solen i Ly.
Fjernt imod Syden sig Skyerne samle
Endnu straaler Maanen dog klart over Sky.
Syng kun Studenter! saa Tonerne's Magt
Daglige Gjerning fra Tankerne fjerner;
Høit over Taget som blinkende Vagt
Staa Millioner af Stjerner.

Hist under Nattens det taagede Dække
Hviler Thyras Bold som en sovende Helt;
Skandser, der reiste sig Række ved Række,
Baage som Drabanter om Feltherrens Telt.
Sold Kammerater! I dag er det Tid,
Kryst kun den evig fornygende Række,
Kjæk, naar imorgen Du vækkes til Strid,
Som en ungdommelig Tanke.

Hil Jer, Studenter! som drog over Bølge,
Gyngende og syngende til Bennernes Tag.
Ungdom og Livslust og Mod er jert Følge,
Tonerne er Bærge, og Haabet er Flag.
Tonerne flagre for Vindene hen;
Følger I efter, hvor Tonerne kalder?
Engang jeg veed dog, I kommer igjen,
Senest naar Krumhornet gjalder.

Hil ogsaa Eder, som forrest i Skaren
Fik jer Plads ved Thyras forvittrede Bold.
Forrest til Vren og forrest til Faren
Maa I drage forrest til Kamp som til Sold.

Staal Kammerater! Man kjender en Mand,
Beed I, jo, bedst, naar han slaaer og han drikker,
Derfor vil vi for vort Fædreland.
Drikke og slaa til vi ligger.

Ved Studentermodet 1862 i Helsingør.

Vi komme med Sang, med Spil og med Klang
Med jublende Røst og med freidige Tanker
Til Staden, hvor Danmarks deilige Bang
Heel søsterlig smiler til Sveriges Banke,
Hvor Kronborgs Tinder,
Naar Dagen svinder,
I Natten hvisser om gamle Minder
Til Skaanes Kyst.

Vi komme med Glæde, vi komme med Tro
En Vennekare ved Sundet at gjæste,
Til Staden, hvor dristige Sømcænd bo,
Hvor Landet Bølgen til Brud monne fæste.
Hvor dansende Snekker
I vuggende Rækker
En gængende Bro over Sundet lægger
Til Skaanes Kyst.

Dg hvis I spørge: Hvor kommer I fra?
Vi svare: Fra Upsala, Skagen og Steen,
Fra Langeland, Lund, Christiania,
Fra Siljans Bredder, fra Bergen og Hveen;
Med Lyst og Gammen
Vi strømmede sammen,
Fra Dannevirke, fra Nøraas og Drammen
Dg Helsingør.

Dg hvis I spørge: Hvad duer I til?
Til alle Ting og til meget Andet.
Bort Rige er jo saa stort, vi vil,
Saa langt, som Kundskabens Træ bliver vandet,
Hvor Bølger blaane,
Hvor Bjerger skraane,
Sydost for Jord og Nordvest for Maane,
Der herske vi.

Dg hvis I spørge: Hvad vil I her?
Naturligviis, vi vil see Jer nærved,
Dg snakke gammelt og saa Jer kjær,
Dg Bidnesbyrd meddeles Jer herved:

Bort Hjerte vundet
I har, og fundet
Vi har, at deiligt er Drefundet
Og Helsingør.

Og spørges: Hvorlænge vi blive jer Gæst?
Vi svare: Vi komme, vi see og vi drage
Mod Nord og mod Syd, mod Ost og mod Vest,
Og aldrig kommer vor Flok tilbage.
Dog mens vi binder
En Krands af Minder,
Et Blad fortæller om Mænd og Kvinder
I Helsingør.

Til C. C. Lorenzen*).

Vor gamle Skole —

Der var en Mand, da han blev gift,
Kun fort det vared, førend
Hans Kone sad i stor Bedrøft
Og havde fire Børn.
De voxte op blandt Faar og Svin;
Ad Græsk, Hebraisk og Latin
De blæste etc. etc.

I Sundeved dog lærer man
En Hoben smukke Sæder,
Eit Modersmaal og Fædreland
At holde hoit i Hæder.
Den Skif den holdt de troligt ved
Om end der Skjældsord regned ned
Og blæste etc. etc.

Men Christian blev fra Guds Natur
Sendt i den tydske Skole;

*) C. C. Lorenzen, Adjunct ved Slesvig Domskole fra 1856-62, blev derfra kaldet til Præst i Sivertsted. Han er Udgiver af den tydske Læsebog, der i den slesvigiske Stændersamling gav Slesvigholstenerne Stof til mange Angreb paa „Jordanfæringen“.

Blev smurt med preussisk Politur
Paa Ansigt, Hænder, Kjole.
Hans danske Maal fik Lobepas,
Mens slittig der sit Der, Du, Das
Han læste etc. etc.

Den Fernis har dog neppe bidt
Sig rigtig gennem Skindet;
Thi altfor hurtig fik man slidt
Forgyldningen af Bindet.
Af Tydskens Dragt en Dansk stod frem,
Som net forstod et Stykke dem
At blæse etc. etc.

Saa læste han, blev stor og klog,
Ja Bøger lod han trykke;
Især den tydske Læsebog
Den gjorde megen Lykke,
Saa Kongens høitbetroede Mænd,
Selv. Oldensworth og Grumby den
So læste etc. etc.

Vor lærde Klosterprovst*) saagar
Af den har Viisdom druffet;

*) Kammerherre Buchwald, Klosterprovst til St. Johannes
Kloster ved Slesvig.

Theophilus et Exemplar
Har i sin Lomme stukket,
Til Lær og Trost i Ibeho,
Hvis de et Stykke eller to
Ham blæse etc. etc.

Nu er Du bleven Præstemand,
Har egen Hjord at røgte;
Lys op, som bedst Du veed og kan,
For dem med Troens Lygte.
Saa Præst og Degn og Menighed
Ad Djævlene i Siversted
Kan blæse etc. etc.

Ved Overlæge Hvidings Solubryllup.

Nu skal min Sang, saa godt den kan,
Om Doktor Hviding tone.
Hans Fader var en Dannemand,
Hans Moder var en Kone.
Han fødtes udi Kjøbenhavn,
Hvor og han vaccinertes,
Som Henrik Carl hans Døbenavn
I Kirkebog notertes.

Paa Sjællands grønne Blomsterkyst,
Bed Drefundets Strømme,
Der vaagned Tanken i hans Bryst
Og Hjertets dybe Drømme.
Og der han frem i Verden tren
Som Mand med Ben i Pande,
Og der han gjorde Haneben
Og friede til sin Hanne.

Den Doktor og hans unge Liv
Helt godt curere kunde.
I Inderne de satte Liv,
I Enge og i Sunde.
Og Storken blev dem snart en Ven,
Som Faa paa denne Klode,
Thi den kom fast hvert Aar igjen
Og bragte dem en Bode.

Men Krigen kom, og begge to
Sad pludselig midt i'en.
De maatte flytte deres Bo
Til Eideren og Slien.
Men Storken fulgte troligt med
Blandt Lydsferne, saa han da
Blev Chefen for et mægtigt Led
„Der dän'schen Propaganda“.

Og fem og tyve Aar der gif
Med Sorg og Glæde blandet,
Var Solen mørk et Dieblif,
Den skinte i et andet.

Dg var en Byge ham lidt hvas,
Dg mørkede hans Paude,
Han fandt en trofast Ankerplads
I Hjemmet hos sin Saane.

Derfor vi hid iaften kom
Til Brudeparrets Ære,
Dg onste dem det Bedste, som
I Hjertet de begjære.
Saa drag kun trøstigt I afsted
Den Vej, I vandre sammen!
Vi skal Jer gi' et Hurra med
For Hviding og Madamen.

Hr. Steenbergs Vise*).

4de December 1862.

Hr. Steenberg han ghyger paa Volgen den blaa,
Til Slesvig hans Cours monne stande,
Med Kundskab bevæbnet fra Ise til Taa
Dg Klogt i sin hvælvede Bænde;
Paa freidige Fod
Med Lyst og med Mod
Han iler at rogte sin Gjerning god.

Hr. Steenberg han vandrer snart ud og snart ind
Dg agter paa Tegn og paa Mærker.
Han veier og pønsker med grandsefende Sind
Dg skriver paa klogtige Bærker
Bed Dag og ved Nat;
Da faares han brat
At smykke sin Ise med Doktorhat.

*) Dr. med. Steenberg drog fra Slesvig Sindsfygeanstalt
som Overlæge til St. Hans Hospital paa Bidstrup.

Hr. Steenberg han passer sin daglige Dømt
Og Hjerner han godt regulerer.
Hvor Omløbet mangler, der løber det rundt,
Saa snart Doktor Steenberg curerer.

De Pigeborn smaa,
Det vil man paastaa,
Alene spolerte han Hjernen paa.

Hr. Steenberg han var saa alvorlig i Hu,
Curerte, studerte og læste.

De Pigeborn sukked, saa det var en Gru,
De stønede og pustede og blæste.

Men haard som en Steen
De Skjønne til Meen
Han beilede ei til en eneste Een.

Hr. Steenberg var tro mod sit Fædreland,
Det ærgrede Tydskernes Ho'der;
Men Steenberg dem tørte med megen Forstand
Og smurte dem ind efter Moder.

De tiltænkte Dast
Fra Denkschrift og Rast
Gled afmægtig af mod hans Vandebraast.

Snart svinger Hr. Steenberg sin Klinge saa god
Bed Isfjords gngende Bunde.

Som Kæmper i Leire med dristige Mod

Dg fast udi Striden Du stande.

Men Vennerne her

De følge Din Færd

Dg prise Dit gode danske Sværd.

Revue des deux mondes.

November 1861.

Kom herhid og køb en Vise
Og betal den kun lidt flot.
Næste Gang jeg Dig skal prise,
Saa at det skal gjøre godt.
Driveri er min Haandtering,
Jeg er født i Kjøbenhavn,
Løgn det er min Ekvipering,
Laban er mit Døbenavn.

Tidlig jeg om Frihed drømte,
Overalt jeg den har søgt;
Til Amerika jeg rømte
For at leve af min Kløgt.
I New York jeg redigerte
En Avis med Næb og Kløer,
Indtil jeg mig absenterede
Som en tjæret Redaktør.

Saa jeg rømte til de Sorte,
Banded i Naturens Dragt,
Fri for Støvler, Buxer, Skjorte
I den varme Himmels Pragt.
Af, men der blev jeg bekjendt for
Krigerisk Talent — og strax
Med tre andre Wæler spændt for
En Kanon af største Slags.

Lænten fastede jeg fra mig,
Til Europa hjem jeg kom.
Philip Veilbach tog sig a' mig,
Saa jeg fik en Plads i Rom.
Paven blev generet bansat
Af Italiens Menigmænd,
Som de Coninck blev jeg ansat
For at virke med min Pen.

Denne Stand jeg fandt mig vel i,
Leved christelig af Rov;
Paven selv og Antonelli
Hjalp mig, naar jeg blev for grov.

En Gend'arm jeg slog for Panden,
Løb min Vej for det Spilop;
De hug Hovedet af en Anden,
Saa at det gik lige op.

Siden søgte jeg en Ven i
Keiseren udi Paris.
Jeg var med i Compiègne,
Skreg til Preuserkongens Pris.
Ja jeg fulgte med i Sviten,
Saa, hvordan han aad sin Mad;
Det var snavs med Appetitten,
Han var ikke rigtig glad.

Ostrigs Keiser nu indbød mig,
Men der blev jeg slemt til Nar.
Smukt han lofte, men han snød mig,
Det er et Princip, han har.
Alt hvad her man kalder Benge,
Kun han ta'er, men ei han gi'er, —
Da jeg havde ventet længe,
Fik jeg otte Pund Papir.

Derfra jeg mod Norden traved
Kom netop i rette Tid,
For at see, hvor Worsaae graved
Efter Gorm med Klogt og Flid.
Thorsen hjalp jeg, da Moralen
Han uddrog, at denne Høi,
Hvor man ikke hitted Ka'len,
Kun var fastet op for Spøg.

Sidst jeg var i Kongestaden,
Hvor Kong Wilhelm kronet blev.
Neppe kunde man paa Gaden
Spytte for de Folk, der drev.
Der var Folk med Guld paa Kraven,
Guld paa Arme, Been og Laar,
Folk med Skjæg til midt paa Maven,
Heste, Væsler, Køer og Faar.

Overalt paa Gaden skinte
Officerers blanke Hær.
Kongen var saa glad, han grinte
Som en Kat i Tordenvær.

Overalt — men meest i Kirken
Man hans Benner fik at see;
Der var Oldenswort og Dirkinf=
Holmfeldt, Zahle, Bernhard Kee.

Nu er jeg igjen tilbage,
Her jeg vistnok fæster Bo.
For at leve mine Dage
I en sod idyllisk No.
Her jeg Frihed savner ikke,
Livet her er fast for frit —
Jeg er fri for Mad og Drikke,
Penge, Klæder og Credit.

Til det nye Aar. I Studenterforeningen
December 1864.

Aaret er gammelt, nu lister det bort,
Følg det til Dørs med en Afskedsakkord,
Griber Sekundet, Sekundet er vort,
Snart lister det bort.

Nu er Du færdig, Din Reise er endt,
Ei har Du været os meget bevendt,
Venlig og blid har vi aldrig Dig kjendt,
Din Reise er endt!

Synk Du i Tidens Bover,
Vi skal ei sørge over

— — — — Du har Kyggen vendt.

Kom Du nu med Tro og Haab,
Kryst os tæt i Dine Arme,
Vi gi'er Dig Din Druedaab,
Giv Du Ly og Barme.

Velkommen Dreng! Midt i Vintrens Nat
Bring os Haabets gyldne Skat,
Mod kun med Is og Sne paa Din Hat,
Bort Haab til Dig er sat.

Glædeligt Nytaar! I Venner ved Bord!
Aaret Jer gi'e, hvad det nægted ifjor,
Helsen og Sundhed, en Kjærest — ja troer
Mig kun paa mit Ord.

Glædeligt Nytaar vi ønske især
Huset, som favner os skjærmende her,
Frænder og Venner — om fjern eller nær,
— Ja Nytkernes Hær.

Skriv Regningerne lave,
Indvendig er I brave
— — — — Viis det ved Jer Færd.

Bring Du nye Aar en Flok
Faste Gjæster til vor Kede,
Det er dog den faste Stof,
Der skal Huset frede.

Plesneres, Sollingers, Friesers Glands
Straale vide tillands og =vands,
Guldbergers, Roders og Zinkers Krands
Fornj den gamle Glands.

Glædeligt Nytaar! I fornemme Mænd,
Som i Augustforeningen hen
Hængte det Sværd, som I spændte fra Lænd,
I fornemme Mænd!

Nytaar! pas paa dem og vogt dem for Blæk
— Pressen er ondskabsfuld, Pressen er fræk —

Steinmann for Afsted, de Meza for Træk
Og Baglands for Skæk.

Fryd Jer I Krebska'le,

Bid fast i Hoffets Hale

— — — — Bid kun til — bid væk!

Peder Hjort Din Pen er stor,

Gid den sprutte tit og syndigt,

Til Du manet faaer i Jord

Alt, hvad der er syndigt.

Liebenberg! Du har jo vist os Veien,

Gid Du drukne i Naadens Regn!

Men lad dog ham være ene om Leg'n

At rydde Kongen afveien.

Glædeligt Nytaar mit Fædreneland!

Glædeligt Nytaar hver Kvinde og Mand!

Kræfter Du gi'e, at beskjarne vi kan

Bort Fædreneland.

Kræfter i Drengene, Eg paa vor Sværd,

Blomster i Engene, Frugter paa Træer,

Pigerne Skjønhed og Hjerter især

Dem, som vi har kjær.

Alvor til Daad og Snilde —

God Skjæmt til hvert et Gilde

— — — — Dermed hilset vær.

Nye Nar Du tog Din Daab
Af en trofast Flok Studenter,
Du har hørt vort Tro, vort Haab,
Beed nu, hvad vi venter.
Skaal Kammerater! det gamle Nar
Lifter af og i Graven gaaer,
Hilser da ham som i Døren staaer,
Et glædeligt Nytaar!

Vise at sjunge til Lirekasse.

Februar 1865.

Jeg har været i alle Verdens Egne,
Hvad der findes overalt har jeg seet.
For de Store har jeg buffet allevegne,
Med de Smaa har jeg moret mig og leet.
Jeg har lugtet til Napoleonske Tinter,
Bismark har jeg heller ikke ladet i Stikken,
Jeg har været til Middag hos Geert Winther,
Der sad Heltzen og studerte Politiken.

Til Athen saa jeg Julius kom kjørende
For at faae sig et Embed, som var godt.
Nogle sige, at de vasked ham om Dreene,
Andre mener, at de furede ham blot.
Det er vist, at de havde ham i Kraven,
Og de sparkede ham bort af deres Gade,
Elephanten hang og daskede paa Maven,
Men paa Forstanden har han ikke taget Skade.

I Italien var der gevaltigt Røre,
I Turin havde Stemningen væ't grov,
Borgerne var paa Rng og Arme møre,
Politiet havde syntes, det var Sjov.
Dg de spionerte i Studenterforeningen,
Løi sig dog igjen derfra paa alle Kanterne,
For, Gud bevares, det var ikke Meningen
At ville Fingre ha' i Aspiranterne.

Til Paris kom jeg i Ministerkrisen,
Pavens Brev havde drevet det saavidt.
Grundtvigianerne skrev Alle i Avisen,
Formedelst Steen havde sagt det var skidt.
Om nu Stefens eller Tang maaskee kan ta'et,
Det er skjult i Usikkerhedens Taage.
Mogle sige og, at Frisenberg skal ha'et,
Men han skal nok være frossen fast paa Sproge.

I Paris drev jeg ikke som en Tosse,
Men i Operaen sad jeg nok saa glad.
Clemens Petersen han var der da osse,
Det var fælt saa dybsindig han sad.

Men Skandale han gjorde saa stor, som
Det gaaer an for en Mand, der er fredelig,
Fordi Phister han troede, han var morsom,
Clemens Petersen han sagde, han var kjedelig.

Jeg har prøvet det, som ellers er umuligt,
Jeg i Sverig gif med Jernbanetog;
Skjøndt det skurede og skravede saa gruligt,
Med en Bule eller to slap jeg dog.
Jeg har dristet mig saagar til at læse
Hvad Augustforeningen har sat i Bennen,
Ja jeg prøved paa Theophilus's Bjece,
Men med den kunde jeg ikke komme til Enden.

Jeg har spekuleret over Civillisten,
Dg den Ting synes mig aabenbar.
Det var Synd, om han skulde bo paa Kvisten
Med de deilige Børn, som han har.
Men det kommer nok i Orden, min Sandten,
Naar det bare bliver støttet godt af Tøderne,
Dg saa Davidsen han faaer Elefanten,
Dg Siesby faaer en Nøgle bag paa Skjoderne.

Aldrig skal man med Bitterhedens Stevand
Drive Spot med de Store i vort Land.
Naar man roser, gaaer det i dem som Thevand,
Det er det, som fornøie dem kan.
Tæt de driver paa Gaden som Regnvand,
Saadan Folk er det Synd, at der lees a',
Derfor vil jeg ikke sjuenge om Steinmann.
Og heller ikke vil jeg pille ved de Meza.

Register.

De med * betegnede findes i den ældre Samling.

	Side
*Æeres i Abydos	3
*Thermopylæ	8
Matten før Slaget ved Salamis	10
Danmark	17
Tre Mænd	19
Constantin Canaris	21
Marfos Bazzaros	30
Kongevalget	46
Invaliden	53
Seubise	54
*Patrouillen	56
*Esrom	64
*Den gale Poet	67
Med Studenterfangforeningens Ophold i Slesvig d. 22 Juli 1862	75
Med Studentermødet 1862. Helsingør	78
Til G. G. Lorenzen	81
Med Overlæge Hvidings Solobryllup	84
Hr. Steenbergs Bise	87
Revue des deux mondes	90
Til det nye Aar. December 1864	95
Bise at sjunge til Lirekasse	99

